

Helena Escobar Aunós, pallassa

<<https://www.lableda.com>>

Text > JOSEP CAMPMAYÓ, escriptor

Foto > TONI VILCHES

Helena volia ser actriu de cinema. Era un somni que desitjava complir per poder viure altres vides. Perquè, com afirma sense dubtes, «la realitat és molt dura». Especialment, va ser dura la seva, la que li exigia ser la millor, la que li demanava perfecció malgrat conviure amb una discapacitat. Fa ben poc —arran del seu últim espectacle, *Com els pingüins*— que Helena Escobar Aunós (Terrassa, 1969) va començar a acceptar i a jugar amb la coïxesa amb què va néixer i que l'ha fet passar per la sala d'operacions massa cops. Explica, amb una serenor envejable, que el seu pas per l'Institut del Teatre va comportar un exercici de creixement personal que poques persones sabrien encarar. Perquè a casa la deixessin accedir als estudis teatrals, va haver de negociar acabar la carrera d'història de l'art. Però va portar al seu terreny totes les assignatures optatives que la universitat li oferia: història del cinema, història del teatre. Una estada a Madrid de vora de dotze mesos la va confrontar a una manera de viure l'art escènic que no la va acabar d'engrescar. No encaixava en aquell ambient, diu. Tot rumiant-hi, admet que potser no hi volia encaixar. Fer càstings d'actriu sense que es notés la singularitat de la seva passa era una aventura desproveïda del glamur que li havia promès l'ofici d'actriu. L'accés a un curs de clown li va permetre descobrir la vocació d'una manera de viure, de fer i de sentir la memòria d'un ofici. Explica amb passió que l'ofici de clown,

de pallassa, no es pot impostar. De pallassa, se n'és o no se n'és, i s'arriba a convertir en una qüestió vital, biològica. Significa acceptar qui ets, regalar als altres la teva essència i que mitjançant el teu regal la gent s'emocioni amb el que ets. «Com més autèntica siguis, millor», explica. Cal aprendre una panòpia de tècniques, de recursos i d'estratègies concretes, és cert. Ser pallassa és una manera de fer art. La clown s'ha de despullar: com més despullada està, com més ànima ensenya, més emociona. Ser clown no és només fer riure. És emocionar. Potser per això, la Bleda, que és el seu nom artístic, estima la bellesa. I la vellesa. I els animals. Estima el mar i nedar. Neda cada dia per fortificar la musculatura necessària per emocionar els espectadors i per fibrar l'esperit.

Fent classes de teatre va conèixer amb qui comparteix vida i ofici, memòria i exquisidesa. Aprenen junts, es complementen i fan camí.

Els set espectacles que acumula el currículum de la Bleda són la mostra evident que el seu ofici ha assolit un nivell d'excel·lència. Es considera disciplinada, metòdica, ordenada en la seva feina. No es cansa de recordar que els seus muntatges no entenen d'edat. Són per a tots els públics. De fet, no crea els seus guions per agradar als altres. A qui primer ha de fer riure és a ella mateixa. Per tot plegat, la Bleda té el consell de vida més important: accepta qui ets.